

ΣΥΝΤΗΞΗ, ΚΛΙΜΑΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΙΒΕΙΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ (Δεκέμβριος 2006)

Συγγραφέας: ΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Μια συμφωνία που φέρνει στο τραπέζι της συνεργασίας τη Γαλλία, τις ΗΠΑ, τη Ρωσία, την Κίνα, την Ιαπωνία, την Ινδία, τη Νότια Κορέα και τις υπόλοιπες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι από μόνη της γεγονός με ιστορική σημασία. Αν επίσης αναλογιστούμε ότι κατηγορούμε συνήθως τους ανάληπτους πολιτικούς ότι οραματίζονται με ορίζοντα τετραετίας, οφείλουμε να συγχαρούμε αυτούς που σχεδιάζουν για το 2050 και ένθεν. Όλα τα παραπάνω έρχονται στο μυαλό με αφορμή την πρόσφατη συμφωνία για την κατασκευή στη Γαλλία διεθνούς θερμοπυρηνικού πειραματικού αντιδραστήρα. Το γεγονός έχει ιδιαίτερη σημασία, αν αναλογιστούμε τις έντονες πιέσεις από τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία για να φιλοξενήσουν το φιλόδοξο project αλλά και το γεγονός ότι ο (όπως αποδείχθηκε ικανότατος) Ευρωπαίος διαπραγματευτής ήταν Έλληνας (ο κ. Αχιλλέας Μητσός).

Ενώ λοιπόν ατενίζουμε με αισιοδοξία ένα project που υπόσχεται φθηνή και καθαρή ενέργεια στο απώτερο μέλλον, καλό θα ήταν να δούμε τι κάνουμε στο διάστημα από σήμερα ως το 2050. Βλέπετε, οι κλιματικές αλλαγές είναι «αδίστακτες» και δεν συγκινούνται από τα πιθανά μελλοντικά επιτεύγματα της επιστήμης. Σύμφωνα με όλα τα σενάρια, για να αποφύγουμε μη αντιστρεπτές καταστροφές στην οικονομία, το περιβάλλον και την υγεία, πρέπει μέχρι το 2050 να έχουμε μειώσει κατά 70% τις παγκόσμιες εκπομπές των λεγόμενων αερίων του θερμοκηπίου. Αν δεν τα καταφέρουμε μέχρι τότε, η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη είναι βέβαιο ότι θα ξεπεράσει τους δύο βαθμούς Κελσίου, με τραγικές συνέπειες για οικοσυστήματα και ανθρώπους. Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει ούτε στιγμή για χάσιμο.

Τα (προφανή) μέτρα για την αντιμετώπιση της μεγαλύτερης απειλής ολόκληρου του πλανήτη -αυτής των καταστροφικών κλιματικών αλλαγών- συνίστανται στην εξοικονόμηση ενέργειας και τη μαζική προώθηση των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ΑΠΕ). Δεδομένης μάλιστα της ραγδαίας αύξησης στην κατανάλωση ενέργειας που

παρατηρείται σε αναπτυσσόμενες χώρες, όπως η Κίνα και η Ινδία, αλλά και της απουσίας πρόσβασης σε οποιαδήποτε μορφή ενέργειας για περίπου δύο δισεκατομμύρια κατοίκους αναπτυσσόμενων χωρών, είναι σαφές ότι οι ανεπτυγμένες χώρες (και οι πολίτες τους) πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Και δυστυχώς δεν το κάνουμε.

Οι υπουργοί Περιβάλλοντος που συναντήθηκαν στο Ναϊρόμπι, υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών, για να συζητήσουν το «δεύτερο γύρο» του Πρωτοκόλλου του Κιότο, της διεθνούς συμφωνίας για την καταπολέμηση των κλιματικών αλλαγών, δεν κατάφεραν να καταλήξουν σε συγκεκριμένους και δεσμευτικούς στόχους. Παρεμπιπτόντως, η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ έλαμψε και πάλι με την απουσία της. Ο Έλληνας υπουργός Ανάπτυξης τα «κατάφερε» ακόμη καλύτερα. Σε πρόσφατο Συμβούλιο Υπουργών (23/11/06), όπου συζητήθηκε το θέμα της προώθησης των ΑΠΕ και η ανάγκη συμφωνίας σε δεσμευτικούς στόχους για την εξοικονόμηση ενέργειας μεταξύ των κρατών-μελών, -αφού αρνήθηκε οποιαδήποτε δέσμευση στην εξοικονόμηση- έπλεξε το εγκώμιο της σύντηξης λέγοντας ότι είναι η λύση για το ενεργειακό πρόβλημα του πλανήτη μας.

Όπως λέει ο σοφός λαός, «όποιος δεν θέλει να ζυμώσει, δέκα μέρες (ή 50 χρόνια) κοσκινίζει». Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, δυστυχώς, δεν υπάρχει ούτε στιγμή για χάσιμο. Η σύντηξη, ως μια πιθανή μελλοντική λύση, ακόμη και αν αποδειχθεί βιώσιμη και ξεπεράσει τα τεράστια τεχνικά προβλήματα και εκμηδενίσει την παραγωγή ραδιενεργών αποβλήτων, δεν είναι δικαιολογία για να μην πράξουμε το προφανές (ΑΠΕ και εξοικονόμηση) άμεσα. Πόσο μάλλον όταν, στην καλύτερη περίπτωση, -εφόσον δεν διαψεύσει τις υποσχέσεις- δεν προβλέπεται να βρίσκεται σε φάση εμπορικής εκμετάλλευσης πριν από το 2050!

Όχι άλλο «στρίβειν διά του αρραβώνος», κύριοι υπουργοί. Οι προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπίσετε είναι μετρημένα κουκιά. Άλλο αν δεν θέλετε να τα φάτε.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 27 Δεκεμβρίου 2006, σ. 6.